

normalt ere for Landdistrikternes Bedkommende, og ser bort fra de Egne, hvor der findes Skovbrug eller Fabrikdrift, kort sagt saadanne Erhvervsøgrene, som kunne sætte Hænder i Beshjæftigelse paa den Aarstid, da Jorden er bunden og Bandet er løst, saa spørger jeg, hvad Arbeide der er for Landarbeiderne, som kan give dem Beshjæftigelse endog til den mindste Dagløn, endfige en Forjænjeste, som staa i et rimeligt Forhold til Prisen paa de uafviselige Livsfornødenheder, som de have Krav paa til Forsørgelse for dem selv og Deres. Det er Forhold, som jeg tror, at den sidste ærede Læser maa kjende fra Sjælland og navnlig fra dets skovløse Egne, thi det er gjennemgaende, at i de 3—4 Maaneder af Vinteren have Arbeidsfolk, der ere henviste til udelukkende at leve af deres Hænders Arbeide, om ikke ingen, saa dog utilstrækkelig Beshjæftigelse, og ere lønede paa en Maade, der ikke staa i Forhold til Tilfredsstillelsen af Livets Fornødenheder. Hvad angaar de Udtalelser, som den høitærede Finantsminister fremkom med som Svar til det ærede Mindretal, paa det af Mindretallet fremsatte Ønske om at faae Underfølgelser foretagne i Udlandet til Oplysning om det omhandlede Forhold, forekommer det mig ikke, at den ærede Minister har ganske Ret i at sige, at det Materiale, som foreligger her, er tilstrækkeligt til derpaa at grunde en bestemt Overbevisning. Forsaavidt der er henvist til et Materiale af den Art, kjender jeg ikke Andet et lille Skrift, det er omdelt af en privat Mand, som har givet en hel Del Meddelelser gjennem Lal fra Stæder, som han har undersøgt i Udlandet, navnlig i Lybfland; men det er netop den Betydning, der kan tillægges disse Lal, som den ærede Minister formentlig ikke vil erkjende, thi saa vilde rimeligvis hans Syn paa Sagen og dens Betydning, have været et ganske andet. Vi kunne naturligvis ikke overføre saadanne Oplysninger, hvad enten de ere af den ene eller af den anden Bestaafenhed, fra fremmed Jordbund til os, saaledes at de kunne anvendes bogstavelig her; men jeg er ikke i Tvivl om, at de Oplysninger, som den ærede Finantsminister vilde kunne meddele os, vilde være betydelig veiledende i Forbindelse med de Erfaringer, man har hertilands fra de bestaaende Fabrikker, netop paa Grund af de store Tvivlsførgsmaal, der ere komne frem i denne Sag og det saavel fra den ene som den anden Side. Naagtet man ikke kan sige, at Flertallet i Udvalget just er nogen stor Beundrer af derne Industri eller har betragtet den med sært gunstige Øjne, har det dog ikke turdet driste sig til at gaa videre end til at udtale Tvivl, om den har nogen Betydning for vort Agerbrug. Jeg tror, at vi skyldte os selv at gjøre, hvad der fornuftigvis kan gøres, for saavidt muligt at faae disse Tvivl hævdede, og jeg ser ikke rettere, end at det Middel kan være at anbefale, som er antydet af Mindretallet i dets Betænkning, nemlig at Ministeren lod dygtige Agronomer undersøge Forholdene i Udlandet og de

Birkninger, denne Sag kunne have for Arbeidsbefolkningen, samt hvad dermed staa i Forbindelse. Jeg har forlangt Øret hovedsagelig for at udtale min Tilslutning til denne Genstilling, og jeg har det Haab, at den ærede Minister, selv om han ikke har nogen Tro paa Udbyttet, der skulde komme frem deraf, ikke vil undervurdere den Betydning, det kan have at komme til Bisheb, i Stedet for at man nu staa tvivlende, og Paaftand staa mod Paaftand.

Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har ikke ganske forstaaet, hvad jeg før udtalte. Det har selvfølgelig ikke kunnet være min Mening at udtale, at der her foreligger, langt mindre af mig var forelagt tilstrækkeligt Materiale til at bedømme dette Spørgsmaal, men det er heller ikke nogen Anke mod Ministeren, da han selv ikke har reist dette Spørgsmaal. Jeg tror, at der af Ministeren er forelagt tilstrækkeligt Materiale til at bedømme, om Rabatten bør være 4 eller 8 pCt., og det er det eneste Spørgsmaal, jeg har forelagt for det ærede Thing. Det andet Spørgsmaal, om og hvormeget og paa hvilken Maade der skulde gøres Noget for at fremhjelpe Sukkerindustrien her i Landet, er et andet Spørgsmaal, der ikke er reist af mig, men af det ærede Thing. Jeg er altsaa ikke ansvarlig for, om der foreligger for det ærede Thing tilstrækkeligt Materiale til at bedømme dette Spørgsmaal, som jo ganske vist er sat i Forbindelse med det af mig forelagte Lovforslag, men paa ingen Maade staa i nødvendigt Forbindelse med det. Det var det One. Naar det ærede Medlem saa mente, at jeg havde sagt, at det var overflødig at sende danske Agronomer ud for at undersøge Forholdene, saa fastholder jeg absolut denne Mening; thi jeg er af den bestemte Anskuelse, at danske Agronomere ikke ville kunne se Mere og ikke ville kunne beskrive det af dem Sete bedre, end Forholdene allerede ere sete beskrevne og belyste i den store rige Literatur, der foreligger for Enhver, der vil gjøre sig bekjendt med Sukkerindustrien i de forskjellige Lande. Hvad Andet og Mere skulde danske Agronomer, som bleve sendte ud for at reise, se? Skulde virkelig Birkningen af at lade se med af Regjeringen udsendte danske Dine være den, at Repræsentationen saa i sin Helhed vilde tage det Resultat for godt og gyldigt, som disse Mænd kom til, ja saa skulde jeg være meget villig til at gaa ind paa det Forslag, som er stillet af det ærede Mindretal om at undersøge Forholdene paa den Maade. Men jeg tror ikke, at man kan gjøre sig Illusioner om, at det Syn, som Regjeringen vilde faae igjennem særlige, af den udfikkede Mand, vilde blive det samme som det, Repræsentationen i sin Helhed vilde faae paa Sagen, og dersom det ikke er Tilfældet, ser jeg oprigtig talt ikke den Fordel, der skulde være ved at udsende danske Dine expres for at undersøge disse Forhold i